

ukraińskiej w Polsce w latach 1944–1989. – Warszawa, 2001; Чужинче, іди скажи Україні. Увінчення трагедії Закерзоння в 1944–1947 роках: Фотоальбом. – Перемишль, 2001.

І.І.Льюшин.

“WISLA” (“Вісла”) – польський журнал з питань фольклору та етнографії. Виходив у Варшаві 1887-1905, 1916-1917. Публікував зразки української народної творчості – легенди, балади, перекази, думи, пісні, а також статті про українсько-польські літературні та етнографічні зв’язки. У журналі друкували свої студії І.Франко, М.Сумцов, М.Стороженко та інші українські письменники і вчені; польські автори українознавчих розвідок Л.Василевський, Я.Карлович, Ф.Равіта. У бібліографічних відгуках та оглядах розглядалися праці Гнатюка, М.Комарова, М.Янчука, публікації журналу “Киевская старина”.

Літ.: Василевський Л. Польський фольклористичний журнал “Wisla”// Жите і слово, 1894, т.1.

М.М.Варварцев.

“ВІЧНИЙ МИР” 1686 – договір між Російською державою та Річчю Посполитою, підписаний 6 травня у Москві. Укладений в результаті польсько-російських переговорів, розпочатих в лютому 1686. “В.м.” (складався із 33 статей) підтверджував домовленості Андрусівського договору (перемир’я) 1667 про розподіл сфер впливу в Україні. Уся територія Лівобережної України мала залишатися під зверхністю російського царя. Річ Посполита остаточно відмовлялася від Києва з навколишніми землями – від гирла р.Ірпінь вниз по Дніпру до містечок Трипілля (тепер село Обухівського р-ну Київської обл.) і Стайки (село Кагарлицького р-ну), а звідти до р. Стугна (притока Дніпра) через м.Васильків до р.Ірпінь. Владі царя мали також підлягати землі по Дніпру від містечка Стайки до гирла Тясмину (притока Дніпра) з містами і селищами Ржищів, Черкаси, Трахтемирів, Канів, Мошни, Боровиця, Бужин, Крилов та Чигирин, які були спустошені внаслідок військових дій і мали залишатися незаселеними. Над більшою частиною Правобережної України (Київщина, Волинь, Східне Поділля) закріплювалася зверхність польського короля.

Статті “В.м.” гарантували вільне віросповідання православ’я українцям і білорусам, які проживали в Польщі. Обидві держави зобов’язувалися не укладати сепаратного миру з Османською імперією. Підписавши “В.м.”, Російська держава стала членом антитурецької “Священної ліги”, до якої,

крім Польщі, входили Австрія, Венеція і Папська церковна область. Цей договір став актом остаточного міжнародно-правового закріплення поділу Української держави на дві частини (Правобережжя знаходилося під владою польського короля, Лівобережжя – російського царя). Водночас залишилася не вирішеною проблема політичного статусу подніпровських правобережних земель, які оголошувалися “пусткою”.

Проти договору рішуче виступив гетьман І.Самойлович, який розпочав активну діяльність, спрямовану на об'єднання Правобережжя з Лівобережною Україною. Разом з тим козацькі військові полки стали головною силою українсько-московських походів на Крим в останніх десятиліттях 17 ст., що було узгоджено з урядами країн “Священної ліги”. “В.м.” сприяв боротьбі з турецькою агресією у Східній та Південно-Східній Європі.

Літ.: Греков Н.Б. Вечный мир 1686 года. – М., 1950; Історія Української РСР. – К., 1979, т.2.; Artamonov W.A. Rosija, Rzeczpospolita I Krym w latach 1686–1699. В кн.: Studia i matejały z czasów Jana III. – Warszawa, 1992; Wójcik Z. Rokowania polsko-rosyjskie o “Pokój wieczysty” w Moskwie w roku 1686. В кн.: Z dziejów polityki i dyplomacji Polskiej. – Warszawa, 1994; Гуржій О.І., Чухліб Т.В. Гетьманська Україна. – К., 1999.

Т.В.Чухліб.

“LA VOCE DELL'UCRAINA” (“Голос України”) – тижнева газета, яку видавало прес-бюро дипломатичної місії УНР у Римі. Виходила 1919-20 італійською мовою. Створена з метою ознайомлення італійської громадськості з Україною. Висвітлювала політичні і воєнні дії на її теренах, діяльність урядових органів Директорії, участь України у відносинах з державами Східної і Західної Європи, у Паризькій мирній конференції, заходи українців діаспори на підтримку української незалежності. Велике місце відводилося матеріалам, присвяченим історії й культурі в контексті питань українського національного руху, окремим регіонам (Галичина, Закарпаття), творчості І.Котляревського, І.Франка, Л.Українки, О.Олеся разом з публікаціями їхніх поезій у перекладах італійською. Газета подавала бібліографію французьких, швейцарських та італійських видань з української проблематики. Авторами часопису виступали громадсько-політичні діячі і літератори, співробітники прес-бюро І.Гриненко, В.Шебедев, Є.Онацький, М.Липовецька, італійський публіцист А.Пескарцолі. Основна частина накладу “Голосу” надсилалася до державних і громадських установ та редакцій газет Італії.

Літ.: Онацький Є. По похилій площі. Записки журналіста і дипломата. – Мюнхен, 1964–1969, ч. I–II.

М.М.Варварцев.